

ИРЛАНДИЯ

Стихчетата прочети и със съответните заглавия и картинки ги свържи:

АРФА

ДЕТЕЛИНИ

ЛЕПРИКОНИ

(1)

Мънички същества
със зелени дрехи и брада,
живеят в гората,
високи са колкото тревата,
ако успееш едно от тях да уловиш
ще си богат, докато си жив!

(2)

Тези цветя
растат в цялата страна,
зелени са
и имат по три листа.
Четирилистно цвете намери
и ще имаш сбъднати мечти!

(3)

Още от древни времена
ирландците обичали музиката.
Пеели, танцували и се веселели
и на този инструмент свирели!

ДЕЦАТА НА ЦАР ЛИР

Приказка създадена по ирландски легенди

Ирландия е най-зелената страна,
където целогодишно детелините растат.
Именно тук преди много векове
живял и цар Лир – царят на синьото море.
Той и неговата хубава жена
имали четири прекрасни деца.
Но щастieto им дълго не продължило,
царицата се разболяла и починала.
Тогава дошла нейната сестра
казвала се Аоефе и била магьосница.
Тя използвала зелените детелини
да прави отвари и вълшебни елексири.
Едно такова вълшебно питие
дала и на царя на синьото море.
След като го изпил –
цар Лир напълно се променил.
Обявил Аоефе за своя жена
и я направил царица.
Сега цялото царство щяло да ѝ принадлежи
само децата – все още ѝ пречили.
Решила по-бързо от тях да се отърве
и да ги омагьоса, без никой да разбере.
Но в какво да ги превърне – чудела се тя,
в някое животно, което не можело да приказва.
„Ще ги превърна в риби.“
Мислила Аоефе, докато беряла детелини,
но скоро се сетила, че идеята не била добра –
все пак Лир бил царят на моретата.
Той лесно разпознавал всички риби, миди
и бързо щял магията да развали.

Започнала тя да се скита из гората,
търсейки животно, което не можело да приказва.

Вълците виели, лисиците скимтели,
змиите съскали, птиците пеели.

Всеки от тях можел да я издаде
освен... немият лебед.

Красивите птици се спуснали над нея
и тя се сетила, че те не можели да пеят.

Доволна тя плеснала с ръце
и побързала в двореца да се прибере.

Цяла нощ не спала
и магия зла създавала.

На следващия ден рано сутринта
тя отишла при царските деца,
поканила ги на разходка
до близкото езеро с лодка.

Децата с радост се съгласили
и дори да поплуват поискали.

Аоефе чакала точно това –
децата да влязат в бистрата вода
и извикала колкото й глас държи:

„Деца, превърнете се в лебеди!

И останете лебеди за вечни времена,
докато не чуете звън от камбана.

Когато камбана над Ирландия прозвъни,
само тогава магията ще се развали!”

След това започнала силно да се смее,
защото знаела, че тук, където живее
никой не бил чувал и виждал дори
камбана как изглежда и как звучи.

Децата уплашено разперели крили
и литнали нагоре към синьото небе.

Отправили се към двореца при своя баща,
надявайки се да ги разпознае въпреки магията,
но щом цар Лир видял лебедите красиви,
като всеки ловец решил да ги убие.

Извадил лъка и няколко стрели,
децата-птици разплакани отлетели.
Хората, които преди се грижели за тях,
сега се опитвали да ги наранят.
Лебедите отишли високо в една планина,
където не бил стъпвал човешки крак досега.
„Какво ще правим, какво ще стане?“
искало едно от децата да узнае,
но нямало глас и само клюнът му изтракал,
след което лебедът отново се разплакал.
Омагьосаните деца заживели сами,
далеч от хора и животни.
Летели на близо и на далеч,
но не открили никакъв звънец.
Времето минавало, година след година,
и все не успявали да развалят тази магия,
но не губели надежда, а нали били деца,
прекарвали повечето си време в игра.
Веднъж забелязали едно момче –
казвало се Патрик и било овчарче.
То винаги стояло само
и не си играело с никого.
Имало най-тъжните очи
и лебедите го съжалили.
Птиците до хората не приближавали,
но до това момче те кацнали.
То ги погледнало с тъга
и протегнало бавно едната си ръка.
Лебедите се претрашили
и още повече се приближили.
Патрик погалил белите им гладки пера,
те го прегърнали нежно с крила.
Един лебед дори го погъделичкал по крака
и Патрик се усмихнал за първи път досега.
„Мили лебеди красиви,
долетели от облаците сиви,

сигурно търсите храна,
но аз няма с какво да ви нагостя.
Преди време живях аз богато,
отрупан със съкровища и злато,
но след това хора зли
ме отвлякоха от дома ми,
доведоха ме тук в Ирландия,
а моят дом е далече в Англия.
Дали ще успея някой ден
да се върна там, където съм роден?”
Момчето отново заронило сълзи,
а лебедите безмълвно го гледали.
Те знаели къде се намира тази земя –
отвъд Ирландско море, наречена Англия.
Оставало само да измислят план,
как да заведат Патрик до там.
Трябвало им кораб, или лодка поне,
момчето било силно и можело да гребе.
Те щели над него да летят
и да му показват верния път.
Но нали никой от тях не можел да говори –
как щели да кажат на Патрик какво да стори?
Тогава един лебед разклатил глава,
показвайки, че имал идея.
Разперил своите криле
и отлетял надалече,
върнал се бързо след това,
носейки в клюна си храна.
Момчето явно наистина не бе яло,
защото щом гроздето видяло,
започнало да събира падналите зърна,
които лебедът ронел по пътечката.
Така Патрик вървял към брега,
следвайки лебедите, които му носели храна.
Морските вълни му намокрили краката,
но той продължавал все по-нататък.

Не след дълго сред скалите
видели лодка полюшвана от вълните.
Патрик отказвал да се качи в нея,
въпреки че бил побутван от един лебед.
Тогава друг лебед долетял
и сложил в лодката парче кашкавал,
момчето се качило, уж само за миг,
но след това наддало силен вик –
лебедите били откачили лодката от брега
и сега бил заобиколен отвсякъде с вода.
„Къде ме водите?“ викало момчето,
а лодката навлизала навътре в морето.
Лебедите му подали двете гребла
и с крила му показвали посоката.
Отначало без желание започнал да гребе,
но след това запретнал двете си ръце,
и борейки се с морските вълни
следвал съветите на странните лебеди.
Вятърът веел, отвявайки деня,
изтощено момчето заспало през нощта.
На сутринта го събудил говора на хора,
щом ги чул – изчезнала цялата му умора.
Това била английска реч – познал я веднага,
нима било възможно да се е върнал у дома?
Лебедите ги нямало, а били толкова добри,
надявал се някой ден да успее да им благодари.
Минали още няколко години,
лебедите били все така неми и красиви,
прекарвали повечето си време в игра,
в Ирландия – тяхната родна страна,
а Патрик впечатлен от добрите птици,
решил в училище, а след това и в манастир да учи.
Станал свещеник и тръгнал по света,
да помага на хората и прави добри дела.
Когато отново Ирландия посетил,
в знак на благодарност църква построил.

Искал да я покаже на лебедите красиви,
които преди време го били спасили,
но как да ги извика и тук доведе,
до изящната църква близо до Ирландско море.
Тогав си спомнил, че обикаляйки света
бил виждал различни и необикновени неща.
Такъв предмет бил църковната камбана,
която се чувала надалеч и хората в църквата канела.
Поръчал най-красивата камбана да му донесат
и със злато и скъпоценни камъни да я украсят.
Като бижу камбаната сияела
звънът ѝ се разнесъл из цяла Ирландия.
Лебедите в езерото плували,
когато странния звук дочули.
Разперили крила
и се отправили към църквата,
но щом кацнали в двора
отново се превърнали в хора.
Били много щастливи
и на Патрик благодарили.
Той ги приел за свои братя и сестри
и останали за винаги приятели.
Цар Лир обаче го нямало от години,
след загубата на децата му с Аоефе се разделили,
бил я изгонил от своята земя,
защото не била опазила неговите деца,
а той се върнал в синьото море,
където лекувал разбитото си сърце.
Децата на Лир управлявали дълги години
тогава всички в Ирландия били щастливи.
Патрик път 50 камбани още донесъл,
чийто звън бил нежен като песен.
И днес в Ирландия тези камбани още звънят,
а с тях детелините целогодишно растат.

